

РЕШЕНИЕ

№ 20694

гр. София, 21.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **5914** по описа за **2024** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „СТРАТ СПЕД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] чрез юрк. К. И. срещу Решение № 2232 от 13.05.2024г. на СРС, НО, 19-ти състав, постановено по НАХД № 11 560 от 2023г. по описа на съда. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-2300225/19.07.2023 г. издадено от Директор на дирекция „Инспекция по труда“ – С..

Според касатора атакуваното решение е постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на закона – касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК вр. чл.63в от ЗАНН. Според жалбоподателя оспорваното наказателно постановление е незаконосъобразно, доколкото при издаването му АНО не е съобразил, че не са установени други случаи на неизплатени трудови възнаграждения, а неизпълнението на това задължение спряно г-жа Д. се дължи единствено на нейното поведение. Навеждат се твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения, с това, че в АУАН и НП липсва посочване на точното мястото на извършване на нарушението и вписването на служебните адреси на свидетелите, а не техните лични такива. На следващо място се твърди, че неправомерно административният орган е иззел функциите на гражданския съд, който е бил сезиран с трудовоправния спор. По същество, от съда се иска отмяна

на обжалваното решение и потвърденото с него НП.

В открито съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, се представлява от юрк. Н., който поддържа жалбата и претендира разноски. В условията на евентуалност мой съда да приеме, че са налице условията за маловажност на случая.

Ответникът по касационната жалба – Директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ –С., редовно призван, се представлява от юрк. С., която оспорва касационната жалба и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в производството прокурор от СГП счита, че решението на районния съд е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Административен съд - София-град, XXV касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че по повод подаден от Д. Д. Д. сигнал на 15.12.2022г. била извършена проверка за спазване на трудовото законодателство спрямо „СТАРТ СПЕД“ ЕООД.

По време на проверката, която била осъществена на дати 20.12.2022г., 21.12.2022 г. и на 07.02.2023 г. от инспектори при Д „ИТ“ С. било установено, че между сигналистката г-жа Д. и дружеството „СТАРТ СПЕД“ ЕООД, в качеството му на работодател, бил сключен трудов договор с №76 от 01.09.2022 г., по силата, на който Д. Д. Д. е наета като „юрисконсулт“, на пълно работно време и с основно месечно възнаграждение в размер на 750 лв., подписан с електронен подпис на работодателя на 05.09.2022 г. Трудовият договор бил с изпитателен срок в полза на работодателя от шест месеца. Съгласно справка на ТД на НАП за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ от 05.09.2022 г. от 18:27:02 ч. е налице уведомяване. От представената отчетна форма за явяване/неявяване на работа за м. септември 2022 г., е установено, че г-жа Д. е положила труд 8 часа на 01.09.2022 г., а от представената служебна бележка №62/01.09.2022 г., че на същата й е проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа на 01.09.2022 г.

Сигналистката Д. подала на 27.09.2022 г. молба до „Старт Спед“ ЕООД за прекратяване на трудовия й договор, считано от 28.09.2022 г., в срока на изпитването. Със Заповед №91/28.09.2022 г. било прекратено трудовото правотношение на Д. със „Старт Спед“ ЕООД като същата била поканена с покана от 03.11.2022 г. да се яви на адреса по седалището на дружеството, за да си получи трудовото възнаграждение за м. септември 2022 г., която е изпратена по „Е.“ на 03.11.2022 г., върната като непотърсена на 11.11.2022 г.

В т. 4 на изготвения по време на проверката протокол №ПР2242554 от 07.02.2023г. е посочено, че съгласно фиша за заплати за м. септември 2022 г. работодателят е начислил, но не изплатил на Д. Д. Д. уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за м. септември 2022 г., като по време на проверката не били представени документи в насока извършено плащане. Даден е срок за изпълнение на посоченото предписание под т. 4: „Работодателят да изплати на Д. Д. Д., съгласно представения фиш за заплати за м. септември 2022 г., уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за м. септември 2022 г., съгласно чл.128, т.2 от

КТ“ на горесцитирания протокол до 28.02.2023 г. Протоколът бил връчен на 07.02.2023 г. на упълномощено от управителя на дружеството лице. Така дадените с протокола за проверка предписания не били обжалвани.

При последваща проверка, резултатите от която били обективирани в протокол за проверка № ПР2316593 от 15.05.2023 г., инспекторите при ДИТ-С., констатирани, че предписание под № 4 от протокол за извършена проверка с изх. №ПР2242554 от 07.02.2023 г. не било изпълнено. До приключване на проверката не били представени от дружеството платежни документи, удостоверяващи изплащането на суми до пълния размер на начисленото във ведомостта за заплати трудово възнаграждение за м.09.2022 г. на Д. Д. Д.. За това, че не е изпълнило дадените му предписания, срещу дружеството бил съставен АУАН, въз основа на който е издадено и процесното НП.

Образувано било гражданско дело №27439/2023 г. по описа на СРС, ГО, 123 състав по искова молба на Д. Д. Д. срещу „Старт Спед“ ЕООД за неизплатено трудово възнаграждение от 01.09. до 27.09.2022 г. с цена на иска в размер на 405, 95 лв. Исковата молба била входирана в СРС, ГО на 19.05.2023 г. С решение от 06.11.2023 г. по делото, невлязло в сила, предвид обжалването му пред СГС, е отхвърлен изцяло предявения от Д. иск, включително като погасен чрез прихващане на основание чл.103, ал.1 от ЗЗД по възражение на ответника „Старт Спед“ ЕООД.

При така установената фактическа обстановка решаващият делото състав на софийски районен съд е приел, че процесните АУАН и НП са издадени от компетентен орган, при стриктно съблюдаване на производствените правила, като същите съдържателно отговарят и на законовите изисквания за това. Приел е, че от доказателствата по делото безспорно се установява извършено от дружеството нарушение по чл.415 от КП, за което и правомерно е санкционирано, като в границите на своите правомощия е намалил определената му санкция като е свел същата до предвидения в закона минимум.

Решението на Софийски районен съд е валидно, допустимо и правилно.

Доколкото липсата на изискуема от закон форма и пълнота на реквизитите на АУАН и НП съобразно изискванията на ЗАНН би се явило съществено процесуално нарушение от категорията на абсолютните, което ще предопредели тяхната отмяна на това формално основание, следва първо да се отговори на това възражение. Към административнонаказателната преписка са представени оригиналите на АУАН и НП, видно от които като място на извършване на нарушението е посочено „предприятието на работодателя“. Тази формулировка по никакъв начин не ограничава възможността на санкционираното лице да разбере къде се твърди същото да е извършено или пък да води до неяснота досежно това обстоятелство. Последното се основава на факта на изрично вписване както в АУАН, така и в НП на седалището и адреса на управление на дружеството-работодател „Старт Спед“ ЕООД. Естеството на нарушението е такова, че касае не самото изплащане на трудовото възнаграждение, а неизпълнението на даденото от Дирекция "Инспекция по труда" – С. предписание (поради което и нарушението е квалифицирано по чл. 415, ал. 1 от КТ), то следва да се приеме, че мястото на нарушението е адресът на Дружеството и доколкото той е записан в АУАН и НП – съдът не констатира неяснота на административно-наказателното обвинение.

На следващо място, не представлява съществено процесуално нарушение и вписването на служебния адрес на свидетелите, присъствали при съставянето на акта, а не техните лични такива. Тази информация цели да обезпечи възможността същите

да бъдат призовани и разпитани от съда при евентуална бъдеща съдебна проверка, а в хода на самата проверка възможността същите да се явят пред наказващия орган и при необходимост да дадат сведения за спорните обстоятелства. Доколкото тази възможност е очевидно обезпечена и същата по никакъв начин не засяга правата на санкционираното лице или възпрепятства правото му на защита, то не е налице и съществено процесуално нарушение.

По отношение на възражението за неправилност на предписанието, с което е определен срок на работодателя, в който да изплати трудовото възнаграждение, съдът ще отбележи, че същото е извън предмета на настоящето производство. Както правилно е отбелязал и контролирания съд, предмет на настоящето производство е доказване неизпълнение на задължително предписание по смисъла на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Съгласно чл. 404, ал. 1 от КТ контролните органи на Инспекцията по труда могат по своя инициатива, с цел предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, да прилагат принудителни административни мерки, една от които е даването на задължително предписание на работодателя за отстраняване нарушения на трудовото законодателство. Именно доколкото при проверка в периода от 20.12.2022 г. до 7.02.2023 г. проверяващите са установили, че „СТАРТ СПЕД“ ЕООД в качеството си на работодател е начислил, но не е изплатил на Д. уговореното трудово възнаграждение за месец Септември 2022 г. и така е нарушил чл. 128, т. 2 от КТ, контролните органи са дали на Дружеството – работодател задължително предписание: „да изплати на Д. уговореното трудово възнаграждение за месец Септември 2022 г. съгласно чл. 128, т. 2 от КТ“ – при даден срок за изпълнение на предписанието до 28.02.2023 г.

Конкретното предписание е дадено с протокол за извършена проверка №ПР2242554 от 07.02.2023 г. изготвен от главен инспектор при ДИТ – С. и връчен на представител на дружеството на същата дата. Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1, т.12 от КТ, дадените на това основание предписания, какъвто е процесният случай, са задължителни принудителни административни мерки, които подлежат на обжалване. Последното е изрично отбелязано и в съставения и предявен на представителя на дружеството протокол. В случай, че работодателят не е бил съгласен с дадените по реда на чл.404, ал.1, т.12 от КТ предписания, пред него е стояла възможността да ги оспори по реда на АПК пред съответния Административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването им, за което по делото няма данни да е сторено. Дадените задължителни предписания имат белезите на индивидуален административен акт и подлежат на самостоятелен контрол. След като „СТАРТ СПЕД“ ЕООД не е атакувало дадените му предписания и конкретно процесното под № 4, то има задължителен за него характер и подлежи на незабавно изпълнение. В съдебната фаза на административнонаказателното производство е недопустим инцидентен контрол за законосъобразност на влезлия в сила и поради това добил стабилитет индивидуален административен акт – дадените на работодателя задължителни предписания. След като предписанията са влезли в сила, те не подлежат на последваща преоценка.

Доколко предписанието е задължително за предприемане на съответното действие, то неизпълнението на това действие в срок, е необходимо и достатъчно условие за ангажиране на административнонаказателната отговорност на работодателя.

В случаите когато задължителното предписание по чл.404, ал. 1, т. 1 и/или т. 12 се

отнася до отстраняване на нарушения на трудовото законодателство и на законодателството, свързано с държавната служба, то може да бъде дадено по искане на работника или служителя до предявяването на иск пред съда, след което въпросът може да бъде решен само от съда (чл. 404, ал. 3 КТ).

Предявеният едва на 19.05.2023 г. иск пред Софийски районен съд по никакъв начин не променя обстоятелството, че дружеството е осъществило фактическия състав на чл. 415, ал. 1 от КТ, доколкото искът е предявен след издаване, влизане в сила и изпълнение на процесните предписания. Казано с други думи, фактът на извършено от страна на дружеството административно нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ не може да се промени от последващо пренасяне на спора за решаване по общия исков ред. Единствено при наличие на влязло в сила съдебно решение преди издаване на наказателното постановление, с което със сила на присъдено нещо е установено, че работодателят не дължи спорните възнаграждения, възможността за ангажирането на административнонаказателната му отговорност ще бъде изключена. Видно от установената по делото фактическа обстановка, настоящият случай не е такъв.

В случая не се констатира и хипотезата на чл.404, ал.4 КТ, „Когато в случаите по ал. 3 по един и същ въпрос е дадено задължително предписание и има влязло в сила решение на съда, които си противоречат, изпълнява се решението на съда.“ Първо, следва да бъде отбелязано, че в хода на производството жалбоподателят не е ангажирал доказателства, че представеното решение е влязло в законна сила, но дори и да беше, следва да бъде отбелязано, че с него не се признава изобщо недължимост на трудовото възнаграждение или че същото не е следвало да бъде заплатено към този момент, така че даденото предписание да му противоречи, а че към момента на постановяване на решението (в период значителен след издаване както на предписанието, така и на санкционирането на неговото изпълнение) е налице възможност за погасяването чрез способа на прихващане, каквото е извършено.

Разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ определя като административно нарушение бездействието на съответното лице, спрямо което е дадено задължително предписание. След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административно - наказващият орган е ангажирал административно - наказателната му отговорност.

Не са налице основания за квалификация на случая като маловажен. Доводът за прилагането на чл. 28, б. “а” от ЗАНН е неоснователен и административнонаказващият орган, като не е приложил тази разпоредба, не е нарушил материалния закон.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и съобразно чл.63д, ал.3 ЗАНН, основателно е искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 80 лв. съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XXV касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2232 от 13.05.2024г. на СРС, НО, 19-ти състав, постановено по НАХД № 11 560 от 2023г. по описа на съда.

ОСЪЖДА „СТАРТ СПЕД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], партер , офис № 1 да заплати на ДИТ – С. сумата от 80 (осемдесет) лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.